

Så vil jeg også sige, at vi er enige med arbejdsministeren, når hun giver udtryk for, at der skal være lige løn for de unge, der er under uddannelse, så vi ikke har nogle, der går på dagpengeløn, nogle, der går på den ene form for uddannelsesløn, og nogle, der går på SU, for det er frustrerende. Jeg må indrømme, at jeg er 100 pct. enig med ministeren, når hun siger, at det må være frustrerende for de unge, for det er det, og jeg tror, vi alle kender eksempler herpå. Det er faktisk en håbløs situation, man sætter de unge i.

Så vil jeg ganske kort sige om de tre beslutningsforslag, SF har fremsat, at forslag nr. B 10 kan vi ikke gå ind for – jeg er lige ved at sige med samme begrundelse, som regeringen har brugt – og det samme gælder for forslag nr. B 12. Med hensyn til forslag nr. B 11 vil jeg gerne sige, at vi kan tilslutte os det på én betingelse, nemlig at vi får lov til at lave et ændringsforslag, så »indførelse af ret til langtidsledige til et ordinært arbejde« bliver ændret til »pligt for ledige til at modtage arbejde«. Så kunne det være, at vi rent faktisk kom frem til det, det drejer sig om, nemlig at alle skal modtage det arbejde, de bliver tilbudt, og at det ikke er det offentlige, der skal sikre et arbejde til dem, der melder sig ledige.

Jette Gottlieb (EL):

Som det også er fremgået af den forrige debat, er det åbenlyst, at regeringen fremsætter et forslag, der ikke er flertal for.

Regeringen bringer sig igen i det dilemma, at den helst vil lave forlig med de borgerlige; men det kan man ikke. Det bliver svært uden yderligere skærpelse af kravene til de arbejdsløse og en kraftigere omfordeling til fordel for de rige. Man kunne lave aftaler med os om nedbringelse af arbejdsløsheden, men det tør man ikke.

Med SF's beslutningsforslag og Enhedslistens jobskabelsesforslag har man den positive udmøntning af regeringens problembeskrivelser – så at sige udmøntningen af de pæne ord, udmøntningen af tilbud, som er tilbud, og af indsats, der er indsats og ikke hærværk. Der var også andre muligheder, men regeringen har valgt at forsøge at bruge os som sikkerhedsnet – om ikke for andet, så for at presse prisen hos de borgerlige. Men konsekvensen af regeringens foreslåede politik er for alvorlig for de ansattes situation på arbejdsmarkedet, for den enkelte og formodentlig også for regeringen.

Når regeringen ønsker et tredje arbejdsmarked af så omfattende størrelsesorden som foreslået af folk i såkaldt jobtræning, betyder det, at mange offentlige arbejdspladser vil få en opdeling i a- og b-arbejdskraft til ubodelig skade for samarbejdet, og at en stor del af arbejdskraften ikke har et varigt perspektiv på arbejdspladsen, fordi jobtræningen ikke indebærer garanti for regulær beskæftigelse. Dertil kommer, at det naturligvis må få indflydelse på de ansattes vilkår, at en stor gruppe bliver tvunget til at gå på en fastlåst takst uden aftaleret og uden konfliktret, altså et sandt frontalangreb på hele overenskomstsyste­met.

For den enkelte er konsekvenserne uoverskuelige lige nu. Ganske vist indebærer lovforslaget overgangsordninger, men hvor er retsgarantien for de folk, der under forudsætning af de eksisterende ordninger har indgået handlingsplanaftaler med 4, 5 og 6 års perspektiv? Vil de fortsat kunne holde? Er der garanti for det? Hvad med den midaldrende Gertrud, der efter 2 års ledighed forsøger at træne sig op en ny branche? Hun har startet sit forløb i forventning om at kunne gå på overgangsydelse, hvis hun knækkede halsen; men gennemføres regeringens forslag, bliver resultatet i stedet ti kolde tæer et vist sted og ud af systemet. Er det ikke aftalebrud? Eller hvad med 24-årige Brian, der har betalt sit a-kassekontingent i 6 år som bidrag til en arbejdsløshedsforsikring, som har været arbejdsløs i 2 år og nu bliver tvangsudskrevet til en ny uddannelse med SU som levegrundlag for sig og sin familie? Er det ikke aftalebrud? Hvad det betyder for den enkeltes værdighed i arbejdslivet er åbenlyst.

For regeringen er konsekvensen af forslagene ganske vist, at den er kommet i en forbrødet dialog med de borgerlige; men den har ikke flertal for sine forslag. Derfor er vi selvfølgelig særlig interesserede i, om der er noget at snakke videre om. Er det et princip for Socialdemokratiet, at ledige, der kommer i almindeligt arbejde, et såkaldt puljob, skal brændemærkes og som andenrangsansatte have lavere løn end kollegerne og hver dag forlade arbejdet en time før de andre? Er brændemærkningen et princip, eller kan det ændres, f.eks. gennem andre typer puljob med såkaldt normalansættelse?

Er det et princip, at ledige, der i 3 år har passet et puljob og på den måde har bevist ved den allerskrappeste af alle rådighedsvurderinger, at de er både villige og i stand til at påtage sig et arbejde, alligevel mister dagpengeretten,